GERÇEKLER Postası

1. SAYI 10 KURUŞ

SİYASAL GAZETE

1. YIL

21. EKİM. 1966

Oyun Dünya Çapında Oynanıyor

"Ne etsemde, oyunun kurallarına uymak istemeyenleri yola getirsem, nereye askerî birliklerimi yollasam, nerede üs kursam?"

«Oyun» dünya çapında oynanıyor, insanların kendi ülkesi açısından «dev» gibi gördükleri olaylar ise, bu büyük oyuun sadece küçük bir parçası; o ülke oyunun küçük bir alanı

Oyun, yüzyıllardan beri süregeldiği şekilde, maddî menfaat için oynanıyor. «Ben nasıl yapıp da şunun madenine el koysam, petrolü ona pahalıya versem, küçük bir savaş çıkarıp silâh satımından sağladığım kazancı artırsam?»

Oyunun ikinci bölümü ise, birincisini tamamlamak, onu sağlama bağlamak için oynanıyor: «Ben ne etsem de, oyunun kurallarına uymak istemeyenleri yola getirsem, nereye askerî birliklerimi yollasam, nerede üs kursam, nerede savaş çıkarsam, en ucuza besleyip istediğim gibi kullandırabileceğim orduları hangi ülkelerden seçsem?»

Oyunun basit, uysal bir damataşı olan Türkiye, son birkaç yılda çevresindeki diğer damataşlarını ve oyuncuları seçmeye başladı. Neden Türkün madeni yabancılar tarafından işletilsin, kazanç illâ yabancıya gitsin diye bir takım adamlar çalışıyor? Neden diğer NATO ortakları kendi ülkelerinde kurulan Amerikan üslerinden kira alıyor ve Türkiye, 350 milyon dolar tutan kirayı almıyor; tüm dış yardımdan fazla olan bu gelirden kendisini yoksun bırakıyor? Neden, kullanmak istediği askerî araçlarını kullanamıyor? Neden hiçbir ilgisi olmadığı Kore'de «hürriyet uğruna» binlerce evlâdını şehit veriyor da, anlaşmaları ve kalbiyle bağlı olduğu Pakistan'a bir savaş aracı bile veremiyor?

Damataşı, çevresindeki diğer damataşlarının çaresiz durumuna bakıyor ve bir bakıma onlarda kendini görüyor: Brezilyada büyük toprak ağalarının ve iş çevrelerinin kazancını sınırlamak isteyen iktidar, «à l'Américan» bir hükûmet darbesinin sonucunda yıkılıyor; Kongo'nun kaynaklarını sömürmek için yabancılar çeşitli cinayetlere başvuruyor; Yunanistan'da Amerikalı danışmanlar, saray ve ordu, halkçı bir lideri alaşağı ediyor. Amerikaca istenmeyen adamın, Eyüp Hanın Pakistanı ise Hindlilerin taarruzuna uğratılıveriyor.

ÜLKEMİZDE

Ülkemizdeki uyanış Türkiye için olduğu kadar, hattâ daha da büyük ölçüde uluslararası sorunlar bakımından önemlidir. Bu önem, uyanışı önlemek için bazı dış ülkelerin gösterdikleri çabalarda da kendini belli ediyor.

Önce Türkiye, «liderlik» niteliği olan bir ülkedir. Atatürk'ün ölümünden bu yana çeşitli ihanetlerimize rağmen halâ emperyalizme karşı ilk bayrağı açmanın, İngiltere - Yunanistan - Fransa ve İtalyayı ülkemizden kovmuş olmanın sağladığı say

(Devamı Sayfa 2 de)

AYDINLIĞIN içinden

ALPAY KABACALI

Mustafa Kemal Yolu

Birinci Mustafa Kemal, emperyalist düzene karşı koyan ve ulusal bağımsızlığı, ulusal kurtuluş savaşını gerçekleştiren ADAM'dı. İmkânsızı imkânlar alanına getiren, yani «Düveli Muazzama» nın yedi başlı ejder gücüne kafa tutan, karşı koyan; dünyanın yerleşmiş kolonialist düzenini tanımadığını ilân eden bir ADAM. 19 Mayıs 1919 günü; daha önceki birtakım eylemlerini bütünleyen ve Birinci Mustafa Kemal'i kesin çizgileriyle bayraklaştıran; aynı zamanda Birinci Kurtuluş Savaşı'nın başlangıcı olan bir dönem olarak bilinir. Birinci Mustafa Kemal yolunda başarıyla yürümüş, ulusal gücü emperyalist güce egemen kılmış ve savaşını zaferle sonuçlandırmıştır.

İkinci Mustafa Kemal, ulusal bağımsızlığa kavuşturan bir önder olmak niteliğini sürdürmekle birlikte, kendi dinamizmini halka aşılayan ve halk dinamizmiyle birleşerek toplumsal oluşumu hızlandıran, radikal reformları gerççekleştiren bir devrimcidir. Ulusal kurtuluş savaşının zaferi toplumsal devrimlerle pekiştirilmiş; içteki efendi — uşak, ağa — ırgat ayırımı, köhne düzenin çağ ve insanlık dışı kurum ve kuruluşları kaldırılmış olunacaktı. Yani toplumsal devrimler yüce, yıkılmaz bir kaideye oturtulmakla mutlu Türkiye ülküsüne ve çağdaş uygarlık düzeyine, toplumsal dirliğe ulaşılacaktı. 29 Ekim, 1923 günü CUMHURİYET rejiminin ilân edilmesi, İkinci Mustafa Kemal'i TARİH'e (insanlığın en büyük gerçeğine) çok yüce bir ad ve ulu eylemlerin adamı olarak yeniden eklemiştir. 29 Ekim 1923 ten sonraki devrimleri, kaide üzerine yepyeni bir heykelin eklenmesi için harcanan çabalar olarak kabul edilmelidir. Bu süre içinde toplumsal evrimin hızlandığını, toplumsal dinamizmin ve halk bilincinin işlendiğini; «bâtıl» a yönelen her çeşit düşünüşün ve kaba kuvvet sahiplerinin sindirildiğini yazar TARİH.

İkinci Mustafa Kemal, ulusal bağımsızlığın toplumsal devrimlerle pekiştirilmesi yolundaki çabaların, çağdaş uygarlık düzeyi özleminin artık sonsuza doğru uzanan bir süreç içinde yürütülmesi gerektiğini biliyordu. Bu yurda emperyalizmin yeniden adım atabileceğini, kaba kuvvetin ve irticaın hortlayabileceğini, ağalık — efendilik idiasında olanların, emperyalistlerle işbirliği yapmak isteyecek uşakların türeyeblieceğini düşünüyordu. İşte bun içindir ki, Büyük Nutkunun sonunda Cumhuriyeti genç kuşaklara emanet etmişti; «benim naçiz vü-

(Devamı Sayfa 2 de)

Yazısız

Kuralla Kuraldışı «1»

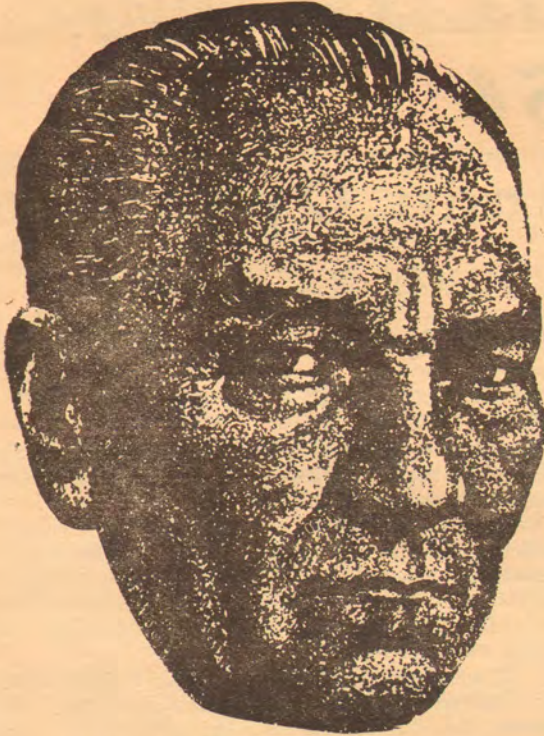
Bertolt BRECHT

ÖNSÖZ

Şimdi sizlere anlatacağımız
Bir yolculuğun öyküsü,
İçinde bir sömüren var iki de sömürülen kişi,
İyi gözleyin bu insanların tutumlarını!
Yabancı gelmese de yadırgamaya bakın,
Böyle alışılmış diye yormayın iyiye,
Kural böyle diye kurulup oturmayın,
En yalınkat en hurda olaylara değin
Göz altında tutun herşeyi,
Düşünün ille de böyle mi olmalı diye
Hele sıradan bir şeyse gördüğünüz
Büsbütün üstüne varın,
Birşey oldum bittim böyle mi olmuş
Öyle diye olağan saymayın onu,
Bu zamanda olağan şey mi olurmuş
Bu düzenbaz düzeni bu hesaplı çapul
Bu ana baba gününde
İnsanlar insanlıktan çıkmış, üstüne kondurulmasın bir de
Böyle gelmiş bu böyle gider diye!

Türkçe Söyleyen: Can YÜCEL

(1) B. BRECHT'in «KURALLA KURALDIŞI» adlı oyunu, yakında AYDINLIK Yayınevinin ilk yayını olarak basılacaktır. Yukarıdaki parça, Can Yücel'in daha önce yayınlanmış başarılı bir aktarmasıdır.

Mustafa Kemal Yolu

(Baştarafı 1. sayfada)

cudum elbet bir gün toprak olacaktır, fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet pâyidar kalacaktır» demişti. İşte bunun içindir ki, ne yapmak gerektiğini Bursa nutkunda göstermişti. Ve bütün bunlar içindir ki, artı sonsuza doğru uzayan bir sürecin adamı, Sonsuz Mustafo Kemal oldu. Rejimin bekçisi olan kuşakların fikir, devrim, eylem ve emperyalizme kafa tutan az gelişmiş ülkeler halklarının ilham kaynağıdır artık. Cezayir'deki ihtilâl subayı «Kemalizm» diyordu. Cezayir ihtilâlinin bir damlası olan Cezayirli genç, göğsünde serseri kurşunu ve ölümü duymazdan önce Mustafa Kemal'in resmini yokluyordu.

Ama Türkiye, yine irticaın, kaba kuvvetin hortladığı ve yıkılmaz kaide üzerindeki heykellere balta ile saldırıldığı, emperyalist çarkların döndürüldüğü, emperyalistlerle işbirliği yapan uşakların türediği, ağalı bir düzenin egemen olduğu döneme geldi. Ne var ki, Cumhuriyetini emanet edildiği genç kuşaklar ve toplumcular bilinçlendiler, örgütlendiler bugün. Ve İkinci Ulusal Kurtuluş Savaşına başladılar.

Sonsuz Mustafa Kemal, ilerici kuşakarın fikir, devriml ve eylem kaynağıdır. İkinci Kurtuluş Savaşı zaferle sonuçlanıcak, CUMHURİYET rejimi ve halk cumhuriyetinin ekonomik özgürlüğü sağlanacaktır.

OYUN

(Baştarafı 1. sayfada)

gıyı devam ettiriyoruz. Bağımsızlık savaşççıları bizi (bir bakıma bize rağmen) hâlâ önder olarak görüyor. İran ve Afganistan gençliğinin bu konudaki görüşleri hayli ilgi çekicidir.

Ve bu Türkiye 19 yıllık bir haysiyetsiz dış politika döneminden sonra iktisadî bağımsızlık savaşına hazırlanıyor. Türkiyenin bu savaşı gerektiği gibi yürütmesi ve sonunda kaçınılmaz bir zafere ulaşması, Venezuela'daki petrol işçisinden İran'daki topraksız köylüye kadar geniş bir kitleyi etkiliyerek niteliktedir. Birinci kurtuluş savaşımız bu etkiyi yaratabileceğimizi ispatlamıştır.

Sonra, Türkiyedeki sosyalist akımın gelişmesi ve tutumu, az gelişmiş ülkelerde çoklukla yanlış bir yola saptırılan bu akımın geleceği bakımından da büyük önem taşıyor.

Yıllardan beri büyük oyunun basit damataşı olmaktan öteye geçemiyen Türkiye, son birkaç yılda bu oyunun tüm kurallarını sarsacak bir nitelik kazanmıştır. Uyanış, içinde yaşayanların sandığından çok daha önemlidir. Sadece Türkiyeyi kurtarecek bir hareketin başlangıcıdır. Tıpkı Atatürk'ün yeni Türrecek bbir hareketin başlangıcıdır. Tıpkı Atatürk'ün yeni Türkiyeyi yaratışı gibi...

***

AYDINLIK YAYINEVİ YAYINI

GERÇEKLER POSTASI

Siyasal Gazete

Şimdilik ayda bir çıkar
21. Ekim, 1966

Sahibi, Sorumlu yönetmeni:
Alpay KABACALI

Yönetim yeri : Göknar sok. 51
Teşvikiye - İstanbul

Yazışma: P.K 1116 - İstanbul
Abonesi yıllık 120 kuruştur;
Pul olarak gönderilebilir.
İlânlar pazarlıkla alınır.
Yazılar, pul gönderilirse cevaplandırılır, geri gönderilir.
Dizgi — Baskı :
Çelikcilt Matbaası

Necati AYDEN

Dünya Tek Problemle Uğraşmalı

Yazan: *Arnold TOYNBEE*

«Dünyanın her tarafında, hemen her gün, yeni problemler ortaya çıkmaktadır. Aşağıda ünlü Tarihçi Toynbee'nin bu hususta kaleme aldığı bir yazısını bulacaksınız.»

Bugün dünya, her tarafta, derhal halledilmesi gereken o kadar çok kargaşalık, uyuşmazlık problemi içinde bulunmaktadır ki, biz insanlar, her an, heyecan içinde elimizi ağzımızda tutarak yaşıyoruz. Bir yandan, içinde yaşadığımız önemli problem içinde yaşarken, beri taraftan, pek âcil görünmeyen, önemli saymadığımız problemlerle uğraşacak gücümüz, enerjimiz kalmıyor. Halbuki, gerçekte, bu problemler, insanlığın geleceği yönünden, çok daha önemli, çok daha kesin sonuçlar sağlayabilecek anlamda olabilir.

Meselâ, İngiliz halkı, hiç şüphe yok, uzun süre Rodezya probleminde kafa yoruyordu. Merkezî Afrika'da sürüp giden bu problemin yanı sıra, omuzların üstünden ve pek aldırış etmeden faraza Güney Arabistan' da, Malasiya'daki olaylarda, İngilizler, takib etmek zorundadırlar. Bu konuların, birdenbire, tehlikeli bir mecraya girmeyeceği hissedilmektedir. Diğer ülkelerin de, bir çok, «Derhal halledilmesi gereken» problemleri vardır Amerika'nın derdi, Vietnam'dır. Rusya, Çin ile uğraşmak zorundadır. Çin de, Amerika karşısında düşünmek, uğraşmak zorunu ile karşı karşıya bulunmaktadır.

Sonuç olarak, bu durumda, hepimiz, başımızdaki problemlere bakarak, atom silâhlanmasının yayılması problemini ihmâl edebiliriz. Ya da, daha kötü olarak, atom silâhları problemini, sıkışık, hemen halledilmesi gereken kendi problemlerimiz çerçevesi içinde yorumlamaya, yürütmeye çalışabiliriz. Halbuki, yapılması gereken şey, diğer bütün problemleri bir kenara itmek, herşeyden evvel atom silâhlarının yayılmasını, kanuni ve anlaşmalara dayanan bir şekilde sağlamaktır. Atom silâhları konusu, insanlıkla ilgili konuların başında gelmektedir. Üstelik, hâlen çeşitli anlaşmazlıklar içinde yaşıyan dünyanın müstakil 125 ülkesi için de, ayrı ayrı, bir numaralı iç ve dış problem, gene atom silâhlarının yasaklanması konusudur. Eğer insanlar, atom silâhlanmasını önlemeğe muvaffak olamazlarsa, insanlığın varlığı ile yokluğu konusu, karanlık bir geleceğe yönelecektir. Ve, her ülkenin, ayrı ayrı, kendi problemini başarılı bir şekilde halletmesi, topyekûn, bütün insanlığı ilgilendiren problemden daha üstün, daha başarılı sonuçlar sağlıyamaz.

ANARŞİ KÖKLEŞMİŞTİR

1914 yılından bu yana, dünyanın bir nevi anarşi içinde bulunduğu açıkça anlaşılmıştı. Batıda, milletlerarası anarşi, Batı Uygarlığı kadar eskidir ve bu uygarlık içinde kökleşmiştir. Roma İmparatorluğu yıkıldıktan ve barış yok edildikten sonra, anarşi gelişmiş, bugüne kadar gelmiştir. İki dünya savaşı, anarşinin müzmin bir hâle geldiğini ortaya koymuştur. Dünya savaşları, iki batılı ülkenin birbiri ile savaşmak değil, pek çok devletin, guruplar tutarak, biribirleriyle mücadele etmeleri şeklinde gerçekleşmiştir. Bundan da, önemli bir hakikat ortaya çıkmaktadır: Batı, şimdi bütün dünyayı kendi ağı içerisine toplamış, Batı Uygarlığındaki anarşiyi, zamanımızda, bütün dünyaya yaymıştır. 1945 yılında ilk defa olarak atom bombasının kullanılması, dünya yüzün de yaşıyan insanları, iki şıktan birini seçmek zorunu ile karşı karşıya bırakmıştır: Ya içinde yaşadıkları anarşiye bir son vermek... Ya da, kitle halinde intihar etmek.

Anarşi bu dünyada, ilk defa olarak tahammül edilmez, yürütmesi imkânsız dayanılmaz bir şekilde ortaya çıkmış değildir. Aynı durum, Güney Batı Asya'da, İsrail fuda peygamberleri, seslerini yükselttikleri zaman da belirmişti. Milâttan önce üçüncü asırda, Çin birliği kurul madan önce, Güney Doğu Asya'da da gene bu durum ortaya çık mıştı. İki asır sonra, Romalılar Akdenize hâkim olup, barış kuruncaya kadar da, bu bölgedeki halk ta, hemen hemen aynı anarşi içinde yaşamaktaydı.

Yukarıda belirtiiğimiz her üç halde de, ve geçmişe ait verilecek pek çok misalde, anarşinin aşırı derecede suistimaline, üstün olan kuvvetler, zayıf olanlara hâakim olmuşlar, savaşçılara, zorla barışı kabul ettirmişlerdi. Burada bahis konusu olan «Zor», dünyaya hâkim olan, İran, Çin, Roma ve daha pek çok imparatorlukların dünya yüzünde kuruluşunu sağlamıştı. Ve biz, eğer atom öncesi devresinde yaşamış olsaydık, bugün de geçmişin an'anelerine uygun şekilde, yalnız bu sefer, gerçekten de bütün dünyayı kaplıyacak, yepyeni bir «Dünya Devleti» kurulmuş olacaktı. İkinci Düünya Savaşından sonra, yalnız iki büyük kuvvet ayakta kal dı. Eski an'anelere uyulmuş olsaydı, ayakta kalan bu iki kuvvet, yani Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyet Rusya, biribirleriyle savaşacaklar ve savaş sonunda galip, gelecek taraf, dünyanın geri kalan kısmına, kendi şartlarına uygun şekilde, zorla barışşı kabul ettirecekti.

ATOM ÇAĞI

Şimdi, atom çağında yaşıyoruz ve işler, eskiden alışılmış an'anelere uygun şekilde olup bitmiyor. Eğer atom silâhları kullanmak suretiyle, pek çok dünya memleketi, yeni bir dünya savaşına girişecek olurlarsa, bunun sonucu, eskisi gibi, hayatta kalan tek muzaffer ülkenin hâkimiyeti altında, geri kalan memleketlerin birleşmesi, barışın zorla yürütülmesi şeklinde olmaz. Atom savaşı, üstünlük mücadelesi uğruna savaşa katılan herkesin mahvolmasına, topyekûn, bütün dünyanın harab bir hâle gelmesine yol açabilir.

Atom çağında, anarşinin an'anelere uygun bir şekilde tedavisi, yok edilmesi, her ne pahasına olursa olsun, kolay bir iş değildir. Anarşiyi yok etmek için yapılacak mücadeleler, bugün, en iyi şartlar altında bile, insanlığı harabiyete sürükler ve pek çok masraflara yol açar. Ama gene de insanlık, hâlen bütün dünyada mevcut bulunan anarşinin devamına müsaade edemez. Anarşiyi yok etmek için, daha pek çok alanda mücadele yapmak gerekmektedir. İnsanlık, şu anda, her zamandan daha makul sebepler altında, anarşiye müsaade edecek durumda değildir. Zira bu anarşi, dünyada mevcut 125 müstakil ülkenin hemen hemen çoğunun atom silâhları edinmesine yol açacak şekilde ve çok sür'atli bir tempo ile gelişmektedir.

EĞER ŞİMDİ, ZAMANINDA VE SİYASİ GAYRETLERLE, ATOM SİLÂHLARININ YAYILMASI ÖNLENEMEYECEK OLURSA, ÇOK GEÇMEDEN, ATOM SİLÂHLARI İLE DONATILMIŞ ANARŞİ, İNSAN IRKINI ÖLDÜRECEK, YOK EDECEKTİR.

Hiç şüphesiz, bugün insanlık için başta gelen en önemli problem, atom silâhlarının yayılmasını önlemektir. Çok açık bir şekilde görüleceği üzere, yayılmayı önlemek te, artık, eski zaman larda olduğu gibi, kuvvet kullanarak değil, barışçı yollarla ve atom çağındaki usûllere uygun anlaşmalarla mümkün olabilir. Şu anda, bir atom anlaşması da, Amerika Birleşik Devletleri ile Sivyet Rusya arasında yapılmalıdır. Zira, bu iki süper kuvvet, kendi aıalarında, bütün dünyanın sahip ilduğu atom gücünün yüzde 90'ını, bölüşmüş vaziyettedir.

Sovyet Rusya ile Amerika'nın atom alanındaki üstün güçleri, kendilerine eşit olarak, dünyadaki nizam ve asayişi sağlamak amacı ile, karşılıklı işbirliği yapmak mecburiyetini yüklemektedir. 1946 yılında, bu iki ülke, o zamana kadar müşterek olan güçlerini ayırmışlar, biriirleriyle rekaete aşlamışlardır. Eğer, karşılıklı olarak, her iki ülkeyi de yıpratan bu rekabet te devam edecek olurlarsa, hem kendilerinin, hem de bütün dünyanın başına, korkunç belâlar, cezalar getirmiş olacaklardır.

Yeni Gazete: 15.11.1965

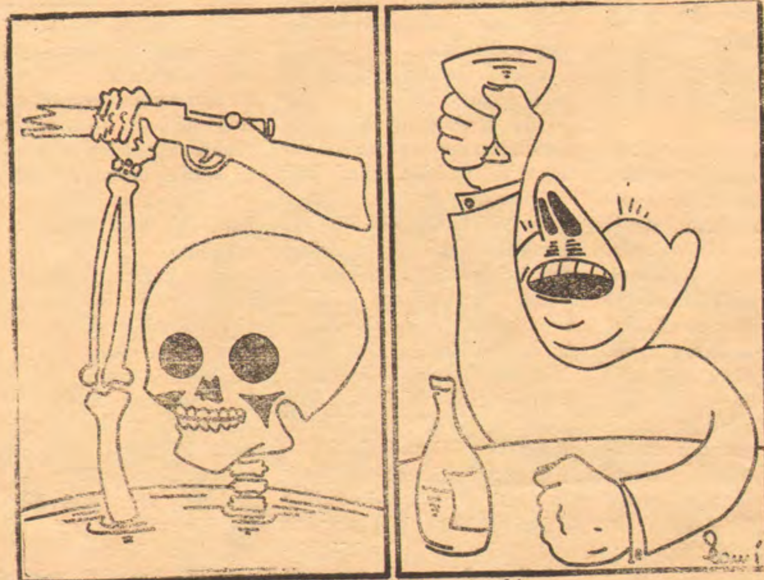
Çağının Tanığı olmak

Oktay AKBAL

Yaşadığı çağın tanığı olmıyan yazar var mıdır? Sanmıyorum. Öykü yazan, deneme yazan, eleştirme yazan, hattâ resim yapan, heykel yapan, müzik besteliyen her dörüt eri çağının tanığı olarak geleceğe seslenir. Başarılı bir yapıt yaşanılan çağı aşıp gelecek çağa da aynı değerle kaldığına göre tanıklık görevini de yapmak gücündedir. Bu gücü kendinde taşır. Geçmiş çağlardan günümüze kalan büyük yapıtları bir düşünelim. Örneğin Tolstoy'un *Harb ve Sulh*'u, Stendhal'in *Parma Manastırı*, Balzac'ın *Sönmüş Hayaller*'i Dostoyevski'nin *Budala*'sı Villon'un şiirleri çağlarının birer tanığıdır. Ama bu yapıtlar çağın tanığı olmak dileğiyle yaratılmamışlardır. Yaratıcıların amacı bu değildir. Böyle olması da o yapıtların çağlarını yansıtmalarına engel olmamıştır. Büyük yaratıcılar gündelik akımların, gündelik olayların üstüne çıkabildikleri için tanıklık görevini gereğince başarmışlardır. Sadece tanık olmak için yazılan kitapların uzun bir yaşama süresine sahip olmadıkları da bir gerçektir. Yaratıcılar çağlarının havasını kendi kişiliklerinde eritirler, ister istemez çağının etkileri o yapıtlarda belirir. Bir yazarın, bir sanatçının çağını yansıtması, çağının tanığı olması da ancak böyle olur. Bile bile özenerek yazılan tanıklık ürünleri kıza zamanda unutulup giderken, yaratma sevisi, dörüt itişi ile yazılan yapıtlar kalıcılığa ulaşırlar. *Kızılla Kara*'yı okuyan bir XX. yüzyıl insanı, Napoléon çağının bir gencinin anlayışını, isteğini, sevisini bir inceleme kitabında okurcasına bulursa, bu, o yapıtın sanat gücünün çağının öteki yapıtlarına üstün oluşundadır. Demek istediğim şu: büyük öykücüler, büyük ozanlar çağlarını anlatarak ölümsüzlüğe erişmezler. Çağı anlatmaktan daha güç, daha önemli bir sorunla uğraşmışlardır: İnsanla. Dünyanın yaratılmasından bu yana kişioğlunu çözümlemek bütün dörütçülerin başlıca uğraşı olagelmiştir. Öykücüler, ozanlar yerine göre, ya kendilerini, ya çevrelerini anlatarak, çözümliyerek, kişioğlu denilen yaratığı karanlıktan çıkarmak istemişlerdir. Kişioğluna kendini tanıtmaya, öğretmeye çalışmışlardır. Büyük yazarların uğraşlarında her çağın insanını ilgilendiren yön budur. Bir Dostoyevski'de, bir Balzac'ta, bir Tolstoy'da, bir Stendhal'de her çağın okurunu düşündüren, ilgilendiren o öykülerdeki kişilerdir, o kişilerin serüvenleridir. Yaratıcılar kişileri anlatarak çağlarını da çizerler. Çünkü çağa yön ve biçim veren kişioğludur. Kişi değişmese, yücelmese, kendini anlamakta, kendini öğrenmekte yeni sınırlara ulaşmasa, kendini çözmek yoluyla değişik sorunlara el atmasa, çağ değişmeleri olmazdı tabiî. XVIII. yüzyıl toplumu ile XX. yüzyıl toplumu arasındaki ayrım kişinin değişmiş olmasın da değil midir? Hattâ aynı çağın, değişik uygarlık içindeki toplumlarındaki kişisi de birbirine benzemez birer yaratıktır. İngiliz toplumunun kişisi ile, örneğin Mısır toplumunun kişisinin eş olduğunu kim savunabilir? Bunun nedeni İngiliz uygarlığı ile Mısır uygarlığının kişiyi olumlu bir hale koymakta aynı güçte olmadıklarındandır. Dickens'ler, Kipling'ler, Shaw'lar, Eliot'lar, Woolf'lar, Mansfield'ler, Huxley'ler v.b. yaratıcılar yetiştirmiş ve yetiştirmekte süregelen bir toplumun kişisi ile dörüt acununa tek bir önemli yaratıcı veremiyen bir toplumun kişisi birbiriyle ölçülmez. Toplumu, kişiler kurar. Kişileri de etkiliyen büyük dörüt yapıtlarıdır. Toplumların uygarlıkça yücelmeleri çağların değişmesini sağladığına göre, büyük yapıtların çağlarının tutsağı değil çağlarının öncüsü, yol göstericisi olmaları gereklidir. Çağının fotoğrafını veren yazar başarıya ulaşmış saymamalı kendini. Çünkü, çağıyla birlikte kaybolup gidecektir. Çağı aşan bir yönü, yeni çağlara bildiriler gönderen bir üstünlüğü olmalı dörüt yapıtının. Dostoyevski, Stendhal, Villon çağlarını çizdikleri için kalmadılar. Kişioğlunu çözümliyen, kişioğluna ait yeni bildiriler getiren yönleriyle çağlarını aştıkları için kaldılar. Bugün de yarın da ilgiyle okunacaklarsa yazdıkları öykülerin, koşukların bugün bile kişi sorununu anlamakta yararlı olduğu, yarın da yararlı olacağı içindir. Sadece tanıklık etmek dileği, çalışması yapıta bu özelliği vermez, hattâ çok defa da böyle bir önyargı, ön dilek yapıtın değerini yitirmesini sağlar. Bir Fransız dergisinde çağını yansıtmak konusunda açılan bir soruşturmaya tanınmış sahneye koyuculardan René Clair şu karşılığı vermiş: «Çağın tanığı olmaya karar verildi diye çağının tanığı olmaz bir yazar. Bazan rasgele oluverir. Ama sonraki kuşaklar onu buna lâyık görmüşlerdir de ondan. Her ne pahasına olursa olsun tanıklık etmek istiyen yazarın da uydurma, kalp bir tanıklık etmesi pekâlâ mümkündür.»

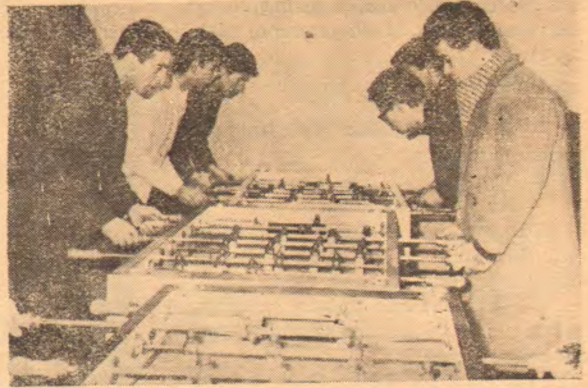
Demek zorla tanıklığa kalkışmak olur şey değil. İlkin başarılı bir yapıt ortaya koymak gerek. Kişioğlunun sorunlarına yeni yönler, yeni aydınlıklar getiren bir yapıt. Bu yapıt geleceğe ister istemez çağının, çağının kişilerinin bir tanığı olarak kalacaktır. Günümüze kalan yapıtların tanıklığı hep bu çeşittendir. Tanıklık, yalnız tanıklık için yazılan uğraşlar dörüt dışına çıkar, tarih, inceleme yapıtları olur. Öykücüyü, ozanı ilgilendiren yaşanılan çağın olayları değil, o olaylar içindeki kişinin kendisidir. Kişiyi çözümlemekle çağı da çözümleriz. Kişisiz bir çağı düşünmek mümkün değildir. Demek yaratıcı çağının bir tanığı olmaktan çok, geçmiş çağlardan günümüze, günümüzden gelecek çağlara doğru akıp giden insan seli üzerine eğilip yeni sorunlar, yeni çözümlemeler yapmakla görevlidir. Varlığının niteliği budur. Bir dörüt yapıtının amacını, görevini F. H. Dağlarca'nın şu sözüyle özetlemek en doğrusu: «Bir dörüt yapıtı hem bir saat gibi içinde yaşadığımız zamanı, hem de bir pusla gibi gidilmesi gereken yönü göstermelidir.»

Orhan Veli Kanık'ın anısına:

Kimimiz öldük — Neler yapmadık bu vatan için — Kimimiz nutuk söyledik

Meslek Seçimi

Doçent Dr. Özcan Köknel
Tıp Fakültesi
Çapa Nöro - Psikiyatri Kliniği

ÖNEMİ :

Çocuk yetiştiren her ailenin, yetişen her gencin büyük endişelerinden birini de meslek seçmek, kolay ve kısa yoldan başarı kazanacağı çalışma alanını bulmak teşkil eder. Ailenin, aile çevresinin, gencin, yıllarca üzerinde durduğu, çeşitli yorumlar, etkiler, baskılar altında düşünüp tasarladığı meslek çoğu kere bazı tesadüflerin sürüklediği bir işde son bulur. Bazı aileler çocuklarının baba mesleğini sürdürmesinde israr eder. Bazı gençler kısa yoldan hayata atılmak için yollar arar. Birçokları arzuladıkları mesleğin öğrenimini yapacak fakülte veya yüksek okullara girme imkânını bulamazlar. Birçokları da ekonomik nedenlerden istediği mesleğin gerektirdiği öğrenimi yapamadan hayata atılırlar. Böyle seçilen bir çalışma hayatı birçok huzursuzluklara sebep olur. Çoğunluk başka bir meslekte olmamanın üzüntüsü ile bütün bir ömür boyu yakınıp durur. Mimar tıp fakültesine girip doktor olmadığına pişmandır. Doktor mühendis olmamanın ezikliği içindedir. Teknisiyen öğretmen okuluna giremediği için kırılmıştır. Çevremizde bu misalleri çoğaltacak çok ama pek çok insana tesadüf ederiz. Böylece çalışanların büyük bir çoğunluğu, girdikleri mesleklerde aradıklarını bulamamaktan veya girdikleri mesleğin gerektirdiklerini verememekten başarısızlığa, sıkıntıya, huzursuzluğa, aşağılık duygusuna düşmektedirler. Bu durum sadere kişiyi huzursuz etmekle kalmaz,toplumdaki huzursuzluğu çoğaltır, iş verimini, çalışma gücünü ve ekonomik hayatı zayıflatır. Çalışma ile geçen zamanın insan ömrünün büyük bir kısmını teşkil ettiğini, kişinin, huzur içinde yaşaması ve ilerlemesi için çevre ile iyi bağlantılar kurmasının şart olduğunu göz önünde bulundurursak istenilen ve sevilen bir işte çalışmanın önemi kendiliğinden meydana çıkar.

Ayrıca sanayileşmenin başladığı, ilerleme ve kalkınma çabasında olan toplumlarda meslek sahiplerinin sadece günlük işleri iyi yapan kişiler olması değil, mesleklerine intibak etmiş, onun bütün inceliklerini bilen, çalışmasına yeni ufuklar açacak nitelikte kişiler olması gereklidir. Bunu sağlamak ancak meslek seçecek kişileri bilgi ve maharetlerine göre ayırmakla olur. Birçok ülkelerde böyle bir seçimi yapan kuruluşlar vardır ve bunların sayısı gün geçtikçe artmaktadır. Bunların yol göstermesi ile meslek seçen kişilerin çalışma hayatlarının huzur içinde ve başarı ile geçtiği, iş verimlerinin çok yüksek olduğu izlenmiştir. Meselâ, Fransa'da yöneltme bürolarının tavsiyelerine uygun olarak çalışmaya girenlerin % 80'inin, Amerika'da % 75'inin, İngiltere'de sanai sahasında çalışacakları kontroldan geçiren kurumlara danışanların % 85'inin mesleklerinde başarı ile çalıştıkları görülmüştür.

MESLEĞE YÖNELTME :

Kişileri biribirinden ayıran beden yapısı, mizaç, heyecanlar, sosyal ve moral değerler, zekâ ve maharet gibi çeşitli biyolojik, psikolojik, toplumsal farklar vardır. Seçilecek çalışma sahasının, tercih edilecek mesleğin bu farklara göre ayarlanması mesleğe yöneltme *(Orientation professionnelle)* in esasını teşkil eder. Bu kuruluşlar, hiç değilse, kişiliği teşkil eden büyük ayrıntıları göz önünde bulundurarak seçilmesi şart olan meslek veya meslek gurupları hakkında bir tavsiyede bulunabilirler. Meselâ, heyecanlarını iyi kontrol edemiyen birinin toplumla sıkı ilişkiler kurması gereken bir işte çalışmasına pratik zekâsı olanların teorik meslekleri seçmesine, yaratıcı gücü ve maharetleri olanların monoton işlerde saplanıp kalmasına, pozitif düşünce tarzı olanların teolojik ilimlerde zamanını öldürmesine ancak mesleğe yöneltme ile engel olunabilir. Diğer taraftan bazı nörotik, sıkıntılı, huzursuz kişiler, kendilerini tatmin eden, heyecanlarını yücelten bir mesleğe girdiklerinde şikâyetlerinden kurtulurlar. Düzenli ve verimli çalışma imkânını bulurlar.

TÜRKİYE'DE :

Toplumsal ve ekonomik düzeni sağlama, ilerleme ve kalkınma yolunda büyük çabalar harcayan memleketimizde de mesleğe yöneltme işinin bir an önce ele alınması ve gerekli kuruluşların vakit geçirmeden yapılmasının faydalı olacağı fikrindeyiz. Bugüne kadar bu yönden atılmış bazı olumlu adımlar olmuşsa da bunların hiç biri konuyu bütünü ile ele alıp çözecek imkânlara erişememiştir. 1958 senesinden beri İstanbul Üniversitesi Çapa Nöro - Psikiyatri Kliniği Psikoloji Lâboratuvarında Üniversiteye girecek gençlerden baş vuranlarla konuşulmakta, eyilimleri, maharetleri, arzuları araştırılmakta; tıbbi muayene yapılmakta ve psikometrik testlere tabi tutularak kendilerine seçecekleri meslek hakkında yol göstermeye çalışılmakadır. Ancak bu ilk adımlar ve ilerde kurulma vartları gerçekleşebilecek mesleğe yöneltme bürolarındaki çalışmanın metodunu bulmak ve uygulamak amacı ile kurulmuştur. 1959 senesinde İstanbul Halk Sağlığı Eğitimi Merkezinin düzenlediği Ruh sağlığı haftasında *Siyavuşgil, Anastasiadis, Kurtça* ve *Noyan'ın,* bu konuyu çeşitli yönleri ile ele alan, raporları ilgi ile izlenmiş; faydalı sonuçlara varılmıştır. Benim, öğretmenlerle yapılan seminerlerde, Üniversite ve Lise öğrencileri ile yapılan açık oturumlarda bu konuya değinmem, bazı gazete ve mecmualarda konu ile ilgili yazılar yazmam eksikliği ortaya koymak, giderilmesini temenni etmekten başka bir fayda sağlamamıştır. Şunu kesin olarak söyliyebiliriz ki, içinde yetişmiş uzmanların çalıştığı mesleğe yöneltme bürolarına şiddetle ihtiyaç vardır. Bunlar şu kuruluşlara bağlı olarak çalışabilirler:

MESLEĞE YÖNELTME BÜROLARI :

1 — Üniversiteye bağlı mesleğe yöneltme büroları veya enstitü. Bunlar Üniversiteye girecek öğrencileri, sadece bilgilerine göre değil, zekâ, maharet, heyecanlarına göre de ele alıp girebilecekleri fakülteler veya dallar hakkında kendilerine yol gösterebilirler. Bu şekilde çalışma hayatına girenlerin durumunu öğrenim devresi bitiminden sonra da kontrol edebilirler. Bu şekilde yapılan bir seçimle Üniversiteye girecek öğrencilerin başarı oranı yüksek olur. İstanbul Üniversitesi Mediko - sosyal merkezinde çalışmamın uyandırdığı kanaat ve yapılan istatistiklere dayanarak Üniversitedeki başarı oranının düşüklüğünü doğuran sebepler arasında (öğretim sistemindeki bozukluk, biyolojik, sosyal ekonomik faktörler) öğrencilerin psişik yapı ve maharetleri ile bağ-

(Devamı 7. sayfada)

Giuseppe Migneco

YALNIZ ADAM

ÖYKÜ

Sabri Soran

— Demek istiyorum ki, şey, ben bugün yalnız bir adamın öyküsünü yaşıyorum.

— Yalnız bir adamın öyküsünü mü?

— Evet şekerim, yalnız bir adamın öyküsünü. Niye gülüyorsun?

— Çok gülünç bir olay bu, çok gülünç. Günlerce peşimde koştun, bir randöbü koparabilmek için yalvarıp yakardın, şimdi de...»

Arkasını inlemedim. Daha doğrusu söyledikleri üzerimde bir etki, bir değişiklik yapmadan, bir kulağımdan girip öteki kulağımdan çıktı. Alımlı - yapısı yerinde - bir kadındı. Yatağımı - bir bekâr'ın yatağını - iyice doldururdu.

«— Başka bir gün buluşsak?

— Olmaz, başka bir gün çıkamam evden!.»

«rospu» diye mırıldandım içimden, «bana numara yapıyor, aklısıra beni tuşa getirecek, bende o göz var mı baksana!?

— Demek böyle, başka bir gün evden çıkamazsın, iyi, işte bu çok iyi; benim de işime - çıkârıma - geliyor. Demek artık birbirimizi bir daha hiç görmiyeceğiz?

Sırtımı döndüm kadına. Yürüdüm. O arkamdan:

— Enayi dümbeleği, diye söyleniyordu.

Belki de benim parasız olduğumu, benden yağlı bir kuyruk koparamıyacağını anlamıştı.

Resmigeçit'e gidenlerin ayaklarına karasular iniyordu. İzciler - yavrukurtlar - soluk soluğa, ter içinde kalmışlardı. Bayraklar dalgalanıyordu sağlı sollu. Burnumun dibinde bir atom patladı. Saçları karmakarışık, esmer bir çocuk yüzüme bakarak otuziki dişini birden gösteriyordu.

— Senin yüzün niye bu kadar kirli? Sen hiç saçlarını taramaz mısın? diye sordum.

O biraz önce patlattığı atomun kıvancı içindeydi. Sorularımı duymadı, ya da karşılık vermemek için duymamazlığa geldi.

— Nereden buldun o atomu sen?

— Atomcudan aldım.

— Daha var mı atomun?

— Var.

Elini cebine sokup bir avuç atom çıkardı.

Yalnız bir adamın öyküsünde bu çocuğa daha fazla yer ayıramazdım, ama yine de «belki ayırabilirim» diye düşünüyordum.

— Sana bir tarak - kendi tarağımı - armağan edeceğim, diye mırıldandım.

— Ben ne yapayım bunu?

— Saçlarını tararsın.

— Ben de sana bir atom vereyim mi?

— Ver.

Bir tarağa bir atom... Kısa günün kârı ancak bu kadar olabilirdi.

Çocuk saçlarını tarıya tarıya uzaklaştı. Ben de elimde tuttuğum atomu ötelere fırlattım. Sarı, küçük bir kâğıt parçası bir süre yerlerde sürüklendi.

«— Bir dakika, şey, özür dilerim, sizinle daha önce tanıştığımızı sanıyorum.

— Evet ,tanıştık.

— Nerede ve ne zaman?

— İşte bunu söyliyemiyeceğim, çünkü bilmiyorum.

— Yazık, çok yazık, oysa ben neler ummuştum?

— Neler ummuştunuz?

— Şey, özür dilerim, sizin karşınızda kendimi çok küçük - çok silik - görüyorum. O kadar ki size bakarken kişilik namına birşey kalmıyor bende.

— Yazık, çok yazık, ben de ummuştum ki...

— Neler ummuştunuz?

— Şey, özür dilerim, daha fazla konuşmamıza olanak yok.

— Niye?.

— Yaa... Demek yalnız bir adamın öyküsünü yaşıyorsunuz?. Güzel, çok güzel, yerinde bir davranış. Bu başarınızdan ötürü sizi candan, yürekten kutlarım.

— Niye?

— Mutluluk denilen şeye böyle öykü-

(Devamı 7. Sayfada)

Yalnız bir adamın öyküsünü yaşıyorum. Sabahleyin erkenden çıkmıştım evden ve sokaklarda dünkü yazmurun ıslaklığı vardı.

Kâzım :

— Gel içelim, dedi.

— Bırak beni, dedim, bırak beni, git, gözüm görmesin seni.

— Niye?

— Ben yalnız bir adamım.

Kâzım yüzünü ekşiterek başını önüne eğdi. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Onun omuzlarını, saçlarını okşadım.

— Sen daha çok toysun çocuğum, Acunu, insanları tanımıyorsun, diye mırıldandım.

Duygulu çocuktu Kâzım. Daha doğrusu onu ben boş yere ok hırpalamış, çok tartaklamıştım. Onu çok yalnız bırakmıştım. Başka biri olsa benim yüzüme bakmaz, benim adımı ağzına almazdı. Oysa o benim çevremde dört dönüyor, benim burnuma sinek bile kondurmuyordu. Bu davranışım karşısında ıslanan gözlerini göstermemek için başını daha çok önüne eğdi.

— İşte böyle, işte böyle Kâzımcığım, biz insanlar hiçbir zaman tam -eksiksiz- olamayız. Biz en güçlü sandığımız yanımızla -belki tüm insanlığımızla- boşlukta sallanıyoruz.

— Doğru, diye mırıldandı Kâzım. bu boşluk her an biraz daha büyüyor: yakın bir gelecekte belki de bizden hiçbir şey kalmıyacak, ama yine de..

Kâzım'ın dudakları, dişleri, hattâ ağzının içindeki dili donmuştu. Konuşamıyordu Kâzım. Baktım, Kşâzım'ın ayakları altında «toprak» dediğimiz o katılık ta yok.

«— Ya bu ıslaklık ne?

— Bu ıslaklık mı? Bu ıslaklık Kâzım'ın gözyaşları!.»

Yalnız bir adamın öyküsünü yaşıyordum. Direklere, pencerelerin kenarlarına bayraklar çekilmişti. Kent'in alanları, caddeleri tıklım tıklım insanla dolu idi. Ama ben hiçbirini görmâyordum, daha doğrusu görmek istemiyordum. Bir yıkıntı - acı bir eziliş - vardı içimde. Bu kent'le, bu insanlarla, bu anlamsız yaşantı ile ilişiğimi kesmek istiyordum. Boşuna, akıntıya kürek çekiyorduk.

«— Seni çok beklettim mi şekerim?.

— Yoi, ben de şimdi geldim.

— Resmigeçit biraz oyaladı beni, bu yüzden geciktim, kusura bakma.

— Olur böyle şeyler. Güzel miydi resmigeçit?

ç Güzeldi. Sen niye görmiye gitmedin?

— İtişip kakışmayı sevmem.

— Biri ayağıma bastı, azkadı tokadı yapıştıracaktım adamın suratına.

— Niye yapıştırmadın?

— Yapıştırsaydım seni daha çok bekletirdim burada.

— Beklemezdim ki...

— Beklemez miydin?

— Beklemezdim.

— Ama şekerim...

— Bug ün hiç keyfim yok, ayrılsak nasıl olur?

— Ayrılsag mı Birşey anlamıyorum, ne demek istiyorsun?

Yalnız Adam

(6. Sayfadan devam)

lerden geçilir. Yıllarca süründükten, yoksulluk çektikten sonra birdenbire böyle bir mutluluğa kavuşmak az şey midir bir insan için?

Az şey değildi, ama ben o mutlulktan çok uzaklarda bulunuyordum. Öyküler ise... Çoğu doğmadan ölüyordu.

Bir içkievinin kapısı önüne gelmiştim. Yalnızlığın yıkıntısını - acı ezilişleri - daha derinden duyarak içeriye girdim, daha doğrusu görünmiyen bir el beni tutup içeriye çekiverdi.

«— Şimdi ne yapacaksın?

— Hiç... İçeceğim.

— Yahu, içe içe içki küpüne döneceksin.

— Ah, keşke bir içki küpüne dönebilsem!.

— Niye bu kadar karamsarsın?

— Çünkü...»

Çünkü yalnız bir adamın öyküsünü yaşıyordum. Başka yapacak bir işim yoktu. Herşeyi - her işi - değersiz, anlamsız buluyordum. İçki beni gerçeklerden uzaklaştırıyor, insanların, toplumun dışına çıkarıyordu. Kendime göre bambaşka kentler, acunlar - düzenler - kuruyordum. Bir mutluluk - beyni uyuşturan, düşünceleri ötelere iten bir mutluluk - sarıyordu çevremi.

«— Zavallı çocuk, zavallı ozan öykücüm benim!.

— Kim, ben miyim zavallı çocuk, zavallı ozan öykücüm?

— Sensin ya!.

Başım ağırlaşmıştı, çok ağırlaşmıştı. Onu omuzlarımın üzerinde daha fazla tutamıyacaktım. Biynumdaki damarlar, kaslar şişip morarmaya başlamıştı. Parmaklarımız arasında tuttuğum bardak titriyordu, daha doğrusu titriyen bardak değil, parmaklarımdı. Şarap şişesi - boşalmış şarap şişeleri - gözlerimin içine girecekti nerdeyse. O cam kırıkları gözbebeklerimi kanatıyordu.

Kâzım kolumdan yakaladı ve sürükliyerek - bir çuval parçası gibi - çıkardı beni içkievinden. Ona karşı koyamadım. Onurunu yitirmiş bir insan gibiydim. Başımı hep önüme eğiyordum. Duvar dibinde duran bir çöp kamyonunu göstererek:

— Beni bunun içine atıverin, diye mırıldandım.

Sağımızda solumuzda bayraklar dalgalanıyordu. Cumhuriyet'in bilmem kaçıncı yılı için şenlik yapılıyordu.

Çıplak ayaklı çocuklar atom patlatıyordu kalabalık alanların ortasında.

Ben, yalnız bir adamın öyküsü içinde, onurunu yitirmiş bir insan gibiydim; başımı hep önüme eğiyordum; insanların yüzüne bakacak gücü bulamıyordum kendimde.

Meslek Seçimi

(5. Sayfadan devam)

lantılı bir fakülteye girememelerinin de rol oynadığını söyleyebiliriz.

2 — Çalışma hayatı ile ilgili ve bu hayatı düzenleyen bakanlıklara bağlı bürolar. Hiç şüphesiz bunların başında akla gelen çalışma bakanlığıdır.

3 — İktisadi devlet teşekküllerine ve büyük özel teşekküllere bağlı bürolar.

4 — Millî Eğitim Bakanlığına bağlı bürolar. Bunlar öğrencinin kişiliğini ve maharetlerini erken yaşlarda anlayıp aileyi ve öğretmenleri aydınlatma işini de yüklenebilirler. Diğer taraftan ilk tahsilden sonra orta veya teknik öğretime gidecek, liseden sonra hayata atılacak veya yüksek öğretime devam edecek gençlere yardım eder, ışık tutarlar.

Bu şekilde gerçekleşecek bir organizasyon içinde insan gücü yatırımı ziyan olmaz. Verim ve başarı oranı yükselir. Eğitim için yapılan büyük masraflar boşa gitmez. Çalışanın beden ve ruh sağlığı korunmuş olur. İşsiz kalan veya işinde başarıya ulaşmayanlar azalır. Kişisel ve toplumsal huzur sağlanır.

Necati AYDEN

Karanfil Sokağı

Tekmil ufuklar kışladı
Dört cihet, onaltı rüzgâr
Ve yedi iklim, beş kıta
Kar altındadır.

Kavuşmak ilmindeyiz bütün fasıllar
Ray, asfalt, şose, makadam
Benim sarp yolum, patikam
Toros, Anti - toros ve âsi Fırat
Tütün, pamuk, buğday ovaları, çeltikler
Vatanım boylu boyunca kar altındadır.

Döğüşenler de var bu havalarda
Elayak buz kesilmiş, yürek cehennem
Ümit, öfkeli ve hazin
Dağlara çekilmiş kar altındadır.

Şarkılar bilirim çiğ tutmuş
Resimler, heykeller, destanlar
Usta ellerin yapısı
Kolsuz, yarı çıplak Venüs
Trans - nonain sokağı
Garcia Lorca'nın mezarı,
Ve göz bebekleri Pierre Curie'nin
Kar altındadır.

Duvarları katı sabır taşından
Kar altındadır varoşlar,
Hasretim... Nazlılıdır Ankara.
Dumanlı havayı kurt sevsin

Asfalttan yürüsün aralık,
Sevmem, netameli aydır.
Bir kaçıncı bahara kalmıştır vuslat
Kalbim, bu zulumlu sevda kar altındadır.

Gecekondularda hava bulanık, buzlu
Altındağ gökleri kümülüslü
Ekmeğe, aşka ve ömre
Küfeleri ile hükmeden
Ciğerleri küçük, elleri büyük
Nefesleri yetmez avuçlarına
— İlkokul çağında hepsi —
Kenar çocukları kar altındadır.

Hatip Çay'ın öte yüzü ılıman
Bulvarlar çakır keyif Yenişehir'de
Karanfil Sokağı'nda gün açmış
Hikmetinden sual olunmaz değil
Mûcip sebebin bilirim
Ve kâfi delil ortada...

Karanfil sokağında bir camlı bahçe
Camlı bahçe içre bir çini saksı
Bir dal süzülür mavide
Al - al bir yangın şarkısı,
BAKMAYIN SAKSIDA BOY VERDİĞİNE
KÖKÜ ALTINDAĞ'DA - İNCESU'DADIR.

Ahmet ÂRİF